

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. XIV. Res in quibus est obediendum; & defectus contra hunc
Obedientiæ gradum

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

dictauerit, vt sic propèdeat semper magis ad subiectionem & Obedientiam, quam ad superioritatem aut imperium. Præcipuè cum Dominus noster non raro minoribus vtatur, ad instruendos maiores; & per paruos, voluntatem suam magnis aperiat. Et interdum per subditos loquatur Superioribus, sicut per Samuelem loquutus est; & aperuit cõsilia sua Summo Sacerdoti Heli. Et qui humilis esse cupit, & excellenter obediens, etiam si Prælati senior, & eruditus: paratus esse debet (vt Sanctus Augustinus de seiplo dicebat) alterius etiam inferioris iudicium sequi in omnibus. Qui Obedientia gradus securius potest in Religione ad praxin deduci, & nominatim ab ipsius Nouitijs, & Tyronibus; humiliantibus sese ac subijcientibus alijs omnibus in quacunque re aliquid ipsis iuberetur: modò tamen non contra Regulam, aut ordinem superiorum. Hac enim ratione proficient amplius in mortificatione sui iudicij, & voluntatis propria; & in ipsius obedientia perfectione. Siquidem, qui sibi æquali aut minori obedit: melius etiam obedit maiori. Et cum Christus Dominus noster se subiecerit minoribus: quid magnum erit, quod eius discipuli, etiam minoribus se subijciant. Iuxta id quod fides Dominus dixit suo Præcurfiori excusanti se ab eo baptizando: *me decet nos implere omnem iustitiam. Te quidem parentem meo præcepto, qui maior sum; & me subijcientem me tibi qui minor es.*

m Mat. 3. 15.

CAPVT XIV.

RES IN QUIBVS EST OBEDIENDVM, ET DEFECTVS
contra hunc Obedientia gradum.

EDICTIS IN PROXIMO CAPITE transire licet ad gradus, quos hæc virtus habet ex parte rerum: in quibus Obedientia est præstanda. Supponendum est autem; (vt Sanctus Thomas aduertit) Deo Domino nostro parendum esse in rebus omnibus, quas iubet nulla excepta, nisi sint actus interni, qui ad solum cor spectant: statim enim atque constat, quid ipsum iubere: non potest id non esse bonum & studiosum. Quemadmodum enim ex eo quod ipse sit summa veritas, nihil quod falsum sit, reuelare potest: ita ex eo quod sit summa bonitas, nihil potest iubere, quod malum sit. Et quemadmodum Fides inclinatur ad credendum quicquid Deus reuelat, iudicans, illud esse verum; etiam si intellectus non allequatur eius rationem: ita obedientia impellit, ad implendum quicquid Deus iubet, iudicans, illud esse iustum; quamuis interdum Præcepti rationem non satis intelligat sicut contigit in aliquibus rebus extraordinarijs, quas iussit obsequi quos mox subijciemus. Nam ordinariæ semper ad eum sunt cum ratione coniunctæ, vt David a Præcepta Domini appellet lucida. Et testimonia eius credibilibus nimis. In hac tamen Obedientia tres gradus distinguere licet. PRIMVS, &

Deo parendum est in omnibus.

a Psal. 139.
b Psal. 92. 5.

quidem maximè necessarius est, implere mandata legis naturalis, & Evangelicæ: in quibus omnes virtutum actus ad salutem nostram necessarij indicati sunt. Qualis est credere, sperare, honorare, & amare Deum, alijque similes. Ad quem gradum spectat obedientia Diuinis inspirationibus & vocationibus debita: per quas Dominus noiter in particulari nos impellit ad horum Præceptorum executionem; quibus si resistatur, est inobedientia. Sed cum alij sint actus virtutis ex consilio tantum, ad maiorem perfectionem obtinendam, nostramque salutem securiorem reddendam: hi actus sunt materia *Secundi* gradus Obedientia: quatenus indicia sunt voluntatis ac desiderij, quo ipse Dominus tenetur, vt omnes perfecti simus. Et qui hoc sine & intentione eos exercet existimans, ita Deum velle, & illi placere: talis inquam, præstantiorem exercet Obedientiã. Consilium enim non aliud est quam quòd ipse Dominus noster insinuet: placere quidem sibi si id prætere: sed nolle, te ad id præstandum obligare. Perfecit autem obediens responderet: O Domine etiam si intelligam, quòd nolis me obligare: volo tamen id facere, vt tibi placeam. Ad hunc Obedientiæ gradum spectat, obsequi inspirationibus Diuinis, significantibus nobis, quid ipse Dominus à nobis velit, circa huiusmodi consilia. Et hinc *tertius* prouenit Obedientiæ gradus: cum scilicet Deus inspirat res valde arduas, valdeque perfectas, qualis est Castitatis perpetua, Religionis, & perfectionis ad infideles, aut hæreticos convertendos, & alia similes. Et sic explentur & perficiuntur tres modi *leni* gradus *e voluntatis Dei*, quam Apostolus appellat, *bonam, beneplacentem, ac perfectam.*

c Rom. 12.2

§. I.

Obedientia Regularum, & ordinationum Prælatorum.

SIMILES ALII GRADVS INVENIRI possunt in Obedientia Religiosa, quæ complectitur Regulas & Ordinationes Superiorum. In quibus (teste Sancto Thoma) sunt quædam de Præcepto: qualia sunt, quæ spectant ad ipsa vota; & ad quæ ipsa Regula expressè intendit ad culpam obligare transgredientem; & cum ipse Prælati in virtute sanctæ Obedientiæ aliquid iniungit. Et hæc omnia pertinent ad primum obedientiæ gradum. cuius transgressio peccatum erit grauius, aut leuius iuxta materiæ præceptæ grauitatem. Sed præter hæc, multa in Regulis continentur, quæ de Præcepto non sunt, nec sub aliqua culpa obligant: quia solum sunt directiones & Ordinationes, aut statuta, quæ iuuant ad obuinendam celsitudinem perfectionis, quam tales Religiosi sectantur. Quare transgressores tantum sunt rei poenæ in eis præscriptæ, aut à Prælato constituendæ. Et huius generis sunt Regula Ordinis S. Dominici, & nostræ Societatis: quarum transgressio nisi ex contemptu oriarur, nec lethale nec veniale erit peccatum; sed imper-

2.

2.2 q. 189.

4.9.

fectio quædã contra id, quod magis cõforme esset voluntati Dei, explicatæ à Prælatis, qui talia statuta confecerunt, aut verbo constituunt. Qui non intendunt ad eorum custodiam sub culpa obligare: ne Regula fiat laqueus peccatorum imbecillibus, frequenter impingentibus: fiat verò occasio præstantioris obedientiæ seruicioribus. Excelsior enim ac generosior est modus obediendi quem nunc referebamus eius, qui diceret: quamuis Regula sub culpa non me obliget: volo tamen, quod illa proponit, seruari; eò quod hæc obseruatio placeat Deo. Id enim est facere voluntatem Dei, nõ solum boni & placentem, sed etiam magis perfectam. Cùm igitur Religiosus teneatur studere perfectioni in Regulis suæ Religionis propositæ; vt, qui à tali studio omnino cessaret, Regulasq; contemneret, ad eam obtinendam inuantes ac dirigentes, grauitèr censeretur peccare: idèò titulo & nomine perfectæ obedientiæ teneretur, omnes obseruare: ita vt si eas transgrediat, et si non in culpam; in imperfectionem tamen incidat, contra id, quod sui status perfectioni debet. Præterea, cùm leues culpæ disponant hominè ad lethales admittendas: etiã inobedienciæ contra Regulas & ordinationes Superiorum disponent ad culpas leues, & etiam ad contemptum, qui est culpa lethalis. Quæ zelosus suæ Religionis ac perfectionis, vt remotior sit à culpa, quæ illam offendit & corrumpit, debet meritò omne id cauere, quod ad illam disponent, quamuis non aliud sit, quàm imperfectio aliqua contra Regulam: quæ imperfectio vt plurimum est alicui culpæ valde affinis, eò quod deus bonus finis, aut aliqua debita circumstantia. Neque enim gratis, vt superius dicebamus. iubebat Deus, a Nazareos non solum abstinere a vino, & vni, sed etiam ab ipsis acinis. Exprimat enim acinos, qui sicci sunt & insipidi: quia tales comedens vix potest bonum finem habere; aut certè ordinariè erit actus otiosus, aut alicuius inordinatæ voluptatis: sicut qui lutum, aut gypsumasticando oblectaretur. Vult itaque Deus Dominus noster, veros suæ nouæ Legis Nazareos monere, ne contenti sint, non admittere culpam lethalem, quæ iudicium & rationem inuertit ac perturbat; nec venialem, quæ ad illam disponent: sed contendant non admittere etiam imperfectionem contra Regulam, quæ prope accedit ad culpam. Vix enim bonus finis adhiberi potest cùm quis sciens & volens Regulam transgreditur. Et ordinariè, aut erit effectus otiosus; aut nimis amor proprius; aut sensualis & inordinata voluptas vt palato suo satisfaciat; aut tepiditas & spiritus laxitas, quæ vitium est Auidiæ. Remorsus etiam, quem talis transgressio in conscientia relinquit, & insonio est maculæ, quam in anima efficit; si adit aliqua ex tribus circumstantijs, cum quibus talis transgressio adiunctam habet culpam, quas Thomas appellat contemptum, negligentiam, & libidinem; hoc est pro libitu, & sine que ratione, aut propter delectationem aliquam sensualem. Studet itaque

Dispositio
ad peccatum
fugienda.

a Num. 6.

z. z. q. 186.
a. 9. ad 1.

Religio

Religiosus adeo in sua Obedientia gloriari vt integrè impleat quicquid in Regulis continetur. & superiores constituunt: nec blota vnum aut vnum apicem vt Saluator dixit) nec minimam Regulam aut partem siue circumstantiam eius minimam prætereat. Cumque omnes Christiani teneantur aspirare ad Celitudinem perfectionis Christianæ, quæ in ipsius Dei amore & perfecta legis ipsius obseruatione continetur, cum ea excellentia: quam in primo tomo explicuimus, multò certè maius studium ponere debent Religiosi in hac perfectione procuranda: cui studio sese addixerunt & consecraverunt.

Eam in modum, (ait S. Dorotheus) quo qui nouam valdeque pretiosam vestem induerunt, magna cautela attendunt, ne laceretur, aut aliqua macula etiam paruula conspurcetur; nec luti aliquid aut pulueris ei adhaerescat: quod si aliquid tale adhaereat, statim curant excutere, & purgare. Ita feruens Religiosus, qui præstantem gratiæ vestem induit, & Euangelicam perfectionem proficitur: studet, eam in toto suo splendore ita conseruare: vt nec culpa nec imperfectio aliqua ei adhaereat.

SEU vitètius adhuc pergere debet, & adspirare ad tertium Obedientiæ gradum multò perfectiorem, non adstrictum Regulæ. Quamuis enim in rigore nullus Religiosus virtute voti, Obedientiæ obligetur ad obedientiam Prælati, nisi iuxta suam Regulam. Et (vt S. Thomas ait) non tenetur obedire quando aliquid præcipit Superior contra suam Regulam, aut supra eam. nam in his transgreditur limites suæ iurisdictionis: ideoque ad ea non est legitimus Superior. Perfectus tamen obediens meritò debet se offerre ad obediendum in rebus omnibus, etiam Regulam suam excedentibus. Cum enim obedientia Religiosa sit holocaustum Deo oblatum, nil de propria voluntate sibi retento; qui reseruat sibi, quod excedit Regulam non offert Deo holocaustum tam perfectum, atque is qui nihil sibi reseruat; sed offert se ad obediendum in omnibus. Hæc fusè docet S. Bernardus his verbis: Is qui proficitur, spondet quidem obedientiam, non tamen omnimodam sed determinatè secundum Regulam; vt oporteat eum qui præest, non fræna suæ laxare voluntati super subditos; sed præfixam ex Regula sibi scire menturam. nec enim se valet extendere potestas Imperantis: nisi quatenus attingit votum Proficientis: vt non imperet aliquid vltra, nec citrà, & multò minus, quod est contra ipsam Professionem. ergo Prælati iussio vel prohibitio non prætereat terminos Professionis: nec vltra extendi potest, nec contrahi citrà.

Nihil me Prælati prohibeat horum, quæ promisi; nec plus exigit, quam promisi. Vota mea nec augeat sine mea voluntate; nec minuat sine certa necessitate. Necessitas quippe nõ habet legē: & ob hoc excusat dispensationem

b Mat. 5. 18

Tract. 1. c. 6
c. 8.

Serm. 2.

3.

2. 2. 9. 104.
a 5. ad 3.

q 186, a 5.
ad 1.

Lib. de Prae-
cep. & Di-
spensa. C.
lum. 3.

”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”

fationem

sationem, quæ eius causa fit. Cæterum subiectus huiuscemodi Obedientiam, quæ voti finibus cohibetur, nouerit imperfectam. Nam perfecta Obedientia legem nescit, terminis non arctatur, neque contenta angustijs Professionis, largiori voluntate fertur in latitudinem Charitatis, & ad omne quod iniungitur spontanea vigore liberalis, alacrisque animi, modum non considerans, in infinitam libertatem extenditur: quæ nec metam nec limitem ponit Obedientiæ. Hæc est illa, de qua signanter Apostolus Petrus Obedientiam appellat *Charitatis*: pulchrè ipsam per hoc sequestrans ab illa inerti & seruili obedientia; non charitati prompta, sed obnoxia necessitati. Hæc iusti illius, cui Apostolus dicit legem non esse positam, propria est: non quod ille viuere debeat sine lege; sed quod non sit soli legi adstrictus, neque contentus voto cuiuscunque Professionis, quam magna superat animi deuotione. Hæc omnia in Summa S. Bernardus.

Ex His licet cum Sancto Bonauentura colligere: si perfecta Obedientia non arctatur ad id quod Regula iubet, quia hæc limitem habet & terminum in eo quod præcipit: obedientiam illam fore excelsiorem, cuius Regula erit excelsior: eò quod in ea nihil excludatur, nisi quod vergat in detrimentum nostræ salutis, & perfectionis. Quem obedientiæ modum proficitur nostra Societas Iesu, vt clarè apparet in eius Constitutionibus: quibus Pater noster Sanctus Ignatius dicit, vt in omnibus rebus, ad quæ potest cū Charitate se obedientia extendere, Superioribus nostris pareamus. Hæc autem sunt omnes illæ, in quibus peccatum non cernitur manifestè. Quare solum peccatum excluditur; reliqua autem omnia sunt Obedientiæ materia, etiam si proficiendum sit ad Indos, aut ad Regiones hæreticorum, & infidelium, ad Catholicam Fidem prædicandam, aut pueros & rudes Christianam doctrinam docendos. Et in ipsa Professione solenni, fit expressa mentio harum duarum rerum: quarum altera ad eò est excellens ac difficilis; altera verò humilis & facilis, vt tales professi intelligant, se teneri ad prærendum in rebus omnibus, nulla exclusa qualiscunque illa sit.

§. II.

Varij inobedientia modi contra gradus Obedientiæ prædictos.

EX GRADIBVS Obedientiæ in hoc & in proximo capite positæ, facile intelligentur gradus inobedientiæ: cuius grauitas (vt Sanctus Thomas ait) præcipuè desumitur ex maiori auctoritate præcipientis, & ex magnitudine rei præceptæ. Ex quo fit, vt inobedientia contra Deum, etiam quæ præcepta, grauior sit, quàm contra homines. Nam quod tituli & nomina, quæ nos ad obediendum obstringunt, maiora sunt: eò maior est culpa non obedire; & quod maior est eius excellentia, eò est etiam maior incivilitas negligere quod iubetur. Cuius rei illud est magnum indicium: quod vt

33
33
33
33
1. Pet. 1, 22.

33
1. Tim. 1. 9.
33
33
33

In exposit.
Reg. Mino.
rum c. 1.

Parte 6. e. 1.
l. B.

2. 2. q. 105.
a. 2.

1.

lupta

supra diximus, nulli homini parendum est contra id quod præcepit Deus quare, ne quis Deo sit inobediens, conculcare debet quodcunque hominū mandatum. Et in hoc sensu explicat S. Bernardus illud Heli Sacerdotis ad filios suos: *Si peccauerit vir in virum, placari ei potest Deus: si autem in Dominū peccauerit vir, quis orabit pro eo?* Quæ ratio est, quia cum aliquis homo alterum hominem etiam suum Prælaturum offendit, non obediendo ei; ne ipsum Deū offendat: non est, quod timeat: Deus enim erit ipsi propitiū, apud quem est innocens: quamuis homo existimet, se iniuria affectum. Si autem cōtra Deū peccet, vt homini placeat & obediat: non erit excusatus, sed reus: neque erit homo qui possit ipsum à culpa illa liberare, nisi Deus ipse pœnitenti eā remittat. Eadem ratio locum habet inter diuersos Prælatos, maiores, & minores. Cum enim maiori obedientia sit primo loco præstanda: idē turpius est eidem non obedire. Quare grauior erit Religiosi culpa, quod sit Summo Pontifici, qui omnium est supremus Superior, inobediens; quàm si nō obediat suo Generali: ac proinde inobedientia huic præstita, grauior erit, quàm si Prouinciali, aut alteri ex alijs minoribus Superioribus obedientia denegetur. Et quemadmodum excelsior est humilitas, qua quis minimo omnium prælatorum se subijcit: ita Superbia erit maior; quod quis rebellet cōtra maiore eorū, ac proinde erit suprema si rebellet contra ipsum Deum.

ETIAM desumitur inobedientia: grauitas ex magnitudine, & præstantia, aut necessitate rei præceptæ: neque enim Præcepta omnia & Regulæ æquæ obligant; sed alia plus alijs: eō quod præcipiant aliquid magis necessarium, & expediens ad finem à Legislatore intentum: siue res alioquin sit facilis, siue difficilis, quæ impleatur. In qua re hanc S. Bernardus tradit Regulam: quod Obedientia in rebus arduis ac difficilibus sit præstatio: eō quod eorum difficultatem superandam maiori sit opus fortitudine: estque magnum indicium reuerentiæ & amoris erga Deum, quod quis eius causa & amore rem adeo grauem exequatur. Ac propterea adeo fuit laudata Obedientia b *Abraham volens proprium filium sacrificare*; & multo amplius fuit laudanda digna Obedientia Christi Domini nostri, qui *factus est obediens usque ad mortem & quidem mortem crucis*. Et in his casibus inobedientia aliquæ habet excusationis prætextum: contra verò in rebus facilibus est magis damanda: eō quod inobediens eas negligens, non habeat excusationem: estque magis Dei contemptus, quod eius Diuina voluntas negligatur & conculcetur, quam ipse adeo commendat, ac iubet: cum illa sit alias facilis factu. Ac propterea iudicata est adeo grauis inobedientia Adami, & Eux, & vtriusque Loth: vt facile ostendit punitio vtriusque statim consecuta. Et ita intelligendum est dictū illud Saluatoris: *Qui in modico iniquus est, & in maiori iniquus est*, qui enim præceptum, quod facile seruare potest transgreditur: citius

a 1. Reg. 2. 26.
De præcepto dispens.

2.

b Genes. 22.
c Phi. 2. 8

d Luc. 16. 10

transgredietur difficilius; & qui à debili hoste superatur: facilius dedit & tradet se fortiori. Et quamuis Obedientia in rebus paruis & facilioribus non sit aded insignis, ob paruum in executione difficultatem: nihilominus, si propterea seruatur, quod voluntas Diuina maximi fiat: ea ipsa est indicium seruandæ & adhibendæ in rebus difficilioribus. Ac propterea dixit Christus Dominus: *qui fidelis est in minimo: & in maiori fidelis est*. Qui .n. aded Deum reueretur, ac diligit, vt timeat illi displicere & non obedire in modico: signum est, quod non audebit ei displicere in magno. Quare hoc nomine, qui perfectus est obediens, non est cur discrimen faciat inter præcepta magna & parua. Nam in ipsius oculis quæ parua sunt, debet haberi magna: vt ea exequatur, & nullam ob causam transgrediatur; magna autem debent haberi: siquam parua, ob facilitatem, & promptitudinem ad ea seruanda; siquidem ubi magnus est amor: magnus labor censetur esse paruus: sicut etiã ignauia & torpor in amore, causa est, cur paruus præceptum existimetur esse magnum.

1.

SED ad inobedientiam redeuntes, varios in ea gradus distinguere possumus circa res ipsas præceptas. Est enim quædam inobedientia clara omnino & aperta, quæ interdum oritur ex præcipiti aliqua & forti passione: cum scilicet Religiosus aduertit, se malè facere transgrediendo Regulam, & non obediendo Superiori: passio tamen iræ, aut ambitionis, celeriter ipsum trahit & raptat, vt suo palato satisfaciat: quamuis vehementiã illã transecta facti illum pœniteat. Quæ inobedientia ex hac parte est tolerabilis. Quis fuit inobedientia illius filij, de quo Christus dixit, quodd, cum e Pater amaret illi diceret filij, *vade hodie, operare in vinea mea*. Ille autem impudenter respondens ait: *nolo*. Postea autem pœnitentia motus abiit: quam ob causam idem Christus Dominus filium illum tanquam obedientem laudauit, ed quod opere ipso præstitisset voluntatem patris. Et sæpe huiusmodi inobedientia sunt tanquam aquæ guttæ in Caminum missæ, quæ primùm quidem ignem mortificant; sed statim ille cum maiori feruore reuiuiscit: ita hæc culpa remittunt feruorem Charitatis; sed, qui eas admiserunt, ex pudore suæ inurbanitatis, eiusque pœnitentia excitantur ad maiorem feruorem Obedientia: quod præteritam iacturam reparare possint.

2.

INTERDVm inobedientia oritur ex contemptu & malitia: & hæc est detestanda, præcipuè cum transit in consuetudinem, & accedit obstinatio & pertinacia. Qualis fuit Saulis: cui dixit Samuel: *f Repugnare Deo, & nolle acquiescere, esse quasi scelus idololatriæ*. Et aduertit Sanctus Bernardus: non dixisse Sa nuclum: non acquiescere; sed nolle acquiescere, & repugnare cum pertinacia & contemptu, quasi detestans subiectionem, & volens laxam ducere vitam. Sicut etiam populus ille, de quo Ieremias dixit: *g A seculo contempsisti iugum meum, rupisti vincula mea, & dixisti: non seruiam, nec alligatus esse*

c. Mat. 21. 29

1. Reg. 15. 23

g Iere. 2. 10.

volo

velo præceptis eius. Quod est indicium Diabolicæ superbiæ, quasi Luciferi; quem imitatur miser ille, de quo in libro Iob: *h Vir vanus in superbiam erigitur, & tanquam pullum ouagrum se libe: um natū putat, qui nec onus ferre, nec aliquod ligamen, quod continetur vult tolerare.* Qui inobedienciæ modus est omnino fini Religiosi contrarius: qui præter vincula præceptorum, votis etiam seipsum ligauit, seque obtulit (vt ait Dauid) *i vt sit iumentum in domo ipsius Dei; & semper sub eius disciplina.* Et in rebus quidē grauibus est semper hæc inobediencia perniciosæ; in leuioribus autem valde periculosa: quia certa imminet ruina. Iuxta illud Ecclesiastici: *k Qui spernit modica paulatim decideret. Quid autem est, decideret, nisi de statu excelso, quem elegit, in profundā miseriam decidere, quam prius euaserat, reuersus sicut canis ad vomitum.*

ALIVS EST modus inobedienciæ teclæ, quæ ex duplici oritur radice. Aliquando enim procedit ex aliqua ignorantia, obliuione, aut inaduertentia: quia non cogitatur esse inobediencia: cum tamen & aduerti potuit, ac merito debuit, esse talem. Quæ culpa est hominum, quam raro, etiam valde perfecti euadūt scriptū est enim: *l in multis offendimus omnes; & m septies in die cadit peccator; nā licet ex ignorantia & inaduertentiā, cadit tamē in die: quia non propterea Diuinæ gratiæ lumen amittit, nec lumen illi deest, ad cognoscendum statim suam culpam, & surgendum ex ea, sed interdum eadem inobediencia oritur ex detestanda astutia iudicij propriij, cæci, & ignorantis: quod ita illam obducit, vt iudicet, esse Obedientiā. Et hanc ait Sanctus Bernardus, esse lepram tantō perniciosiorem, quanto minus est cognita. Cuius materia & Curatio distinctiūs apparebit ex dicendis in proximo capite.*

CAPVT XV,

PERFECTIO OBEDIENTIÆ IN ABNEGATIONE
propriij iudicij, & voluntatis promptitud. ne.

HABET ET IAM OBEDIENTIA SVOS Perfectionis gradus ex parte subditorum, qui obediunt. Premittendum tamen est: quemadmodum omnes obedire tenentur: ita singulos teneri ad hoc, vt totus homo interior & exterior; anima & corpus; spiritus & caro verè obediant. Spiritus cum suis internis potentijs, intellectu & voluntate; corpus autē cum omnibus suis membris ac sensibus. Ex quo tres insigniores Obedientiæ gradus deducere licet: ita vt in singulis nostris actionibus offeratur Deo, propriij iudicij subiectio; propriæ voluntatis abnegatio; & vniuersalis mortificatio reliquarum omnium potentialium in omnibus necessarijs, ad exequendum quod iubetur. Obedientia enim (vt supra dictum est) perfectum quoddam est holocaustum, quo Religiosus seipsum totam offert, nihil sibi reseruato quod proprium vocari possit; & non commune Deo, ac prælatis, quorum dispositioni plenè se subijcit, renunciantem proprietati nobiliorum spiri-

h Iob. 11. 12.

i Psal. 72. 23

k Eccl. 19. 1

3.

l Iacobi 3. 2.

m Prou. 24.

14.

Obedientia holocaustum perfectum.